

[Enggaard.]

inflationsproblemet i den politiske debat. Det har i mange år været lidt af et dogme, og vi har i de politiske drøftelser ofte hørt det synspunkt fremhævet, at man ikke kunne opnå en høj beskæftigelse, uden at man samtidig måtte betale prisen i form af inflation. Det var vel ikke mindst fra socialdemokratisk side, disse toner lød. Der må ikke være nogen tvivl om, at også vi i venstre ønsker fuld beskæftigelse i Danmark, men vi vil samtidig gøre en indsats for, at den ikke ledsages af dens ellers så tro følgesvend, inflationen. For hvem rammer inflationen? Den rammer mange, men den rammer navnlig de svageste blandt lønmodtagerne, som ofte ikke ejer fast ejendom, og den udhuler erhvervenes konkurrencekraft, hvorved beskæftigelsen bringes i fare.

Det er det andet sociale aspekt ved inflationen, når den virker længe og stærkere end i andre lande, som vi skal konkurrere med. Inflationen er desuden efter venstres opfattelse den egentlige vanskelighed i forhold til den nødvendige opgave, som vi har i disse år: at skabe den nødvendige opsparring her i landet. Tillid til en mere stabil pengeverdi vil for den private opsparring betyde langt mere, end aldrig så mange og fine præmieringsordninger. Der er derfor vældig god social mening i en politik, som bryder med tankegangen om inflationens nødvendighed.

En moderne og afbalanceret indkomstpolitik er vejen, der skal gås. Venstre understreger ordet afbalanceret, fordi det må være en selvfølge, at alle befolkningsgrupper hver på sin måde bidrager ved, at forbrugsudvidelsen holdes inden for en lidt mindre ramme end den, vi er vant til.

De bebudede forslag om udbyttebegrænsning, ændret kapitalvindingsskat m. v. er sammen med den allerede gennemførte pristoplov et udtryk for, at alle må være med til for en tid at begrænse fremgangen i forbruget til det, som den økonomiske virkelighed tilsiger os. Det er for venstre en helt selvfølgelig ting, at det offentlige forbrug må beskæres i de nærmeste år for på den måde at frigøre ressourcer, økonomiske som personelle, til produktioner, som mere direkte kan styrke landets betalingsbalance.

Venstre finder det rigtig, at man på denne baggrund har besluttet at foreslå folketinget, at der over de 4 kommende fi-

nansår bespares ca. 3,2 milliarder kr. fordelt såvel over: ønsker om nye aktiviteter og anlæg som over en lang række af lovbundne udgifter, som der vel utvivlsomt i sin tid kan have været god begrundelse for, men som forudsætningerne enten nu er løbet fra, eller som falder igennem ved en vurdering af opgavernes nødvendighed i forhold til nye opgaver, man kunne ønske sig gennemført. Fremgangsmåden ved at vurdere nye og gamle opgaver i forhold til hinanden efter deres nødvendighed er rigtig, og med mellemrum burde den tages i anvendelse på ny.

Der er en side af dette oplæg til en samlet indkomstpolitik, som jeg finder særlig interessant ud fra en social synsvinkel; det er hele lavtlønsproblematikken, som man traditionelt har søgt at løse ved tidligere overenskomster på den måde, at man har givet særlig store forbedringer i kroner og øre til disse grupper. Det har været gjort i en god mening, og almindelig sympati har ledsaget det hver gang. Kendsgerningen er vel imidlertid, at den relative forskel i lønnen mellem de lavestlønnede og de bedrelønnede grupper, f. eks. de faglærte, meget hurtigt er genskabt gennem lønglidning, hvor dette er muligt. Derved er den samlede lønstigning med de deraf følgende pris- og omkostningsstigninger blevet større end forventet.

Erfaringen taler således for, at særlige forbedringer for de laveste indkomstgrupper ikke med fordel kan ske via overenskomsterne, men at der over den almindelige lovgivning inden for den økonomiske ramme, som i øvrigt er til rådighed ved overenskomstfornyelsen, må søges veje for relativt at give disse grupper en bedre stilling. Denne fremgangsmåde har den store fordel set fra et socialt synspunkt, at man derved samtidig hjælper en række af de mange glemte grupper uden for lønmodtagernes kreds. Disse grupper har ofte en tilsvarende lav eller endnu lavere indkomst, og det er i øvrigt ofte grupper, som ikke er organiseret i nogen interesseorganisation og derfor ikke bliver hørt på samme måde som andre; derfor bør man ikke glemme, at deres problem eksisterer.

Det oplæg, som regeringen har forelagt for parterne på såvel det private som det offentlige arbejdsmarked, må, som statsministeren nævner det i sin redegørelse, betragtes som et forhandlingsoplæg. Heri lig-